

[Pürschel.]

reret helt objektivt for ikke at give blot den mindste Udfordring til en Debat, der, saaledes som Sagens Stilling er, maatte ende resultatløs.

Jeg skal endnu nævne, at der for at skabe et Værn for Straffeanstaltternes Personale af noget stærkere Beskaffenhed end det, der nu findes, er indsat forskellige Bestemmelser, §§ 47 og 48 og 83 i almindelig Del og § 123 i specielle Del. Jeg vil særlig henlede Opmærksomheden paa § 83, Nr. 5, om Livstidsfanger, der forser sig. Denne Bestemmelse sigter direkte til den Kritik, der kom fra Straffeanstaltternes Personale for ikke saa lang Tid siden, gaaende ud paa, at en saadan Fange, som er dømt til livsvarigt Fængsel, naar Dødsstraffen ikke længere nævnes i Straffeloven, ganske risikoløst kunde begaa et hvilket som helst Overfald paa Personalet. Dette er altsaa søgt modvirket ved den Bestemmelse, som jeg nys nævnte.

I Tilknytning hertil ønsker jeg at gøre den eneste polemiske Bemærkning, jeg ved denne Lejlighed har at gøre; rettet til den Forening, som er dannet for Bevarelse af Dødsstraffen. Jeg respekterer fuldt ud deres Anskuelse, som frygter Virkningerne af Dødsstraffens Afskaffelse, selv om det efter min Opfattelse kun er en Afskaffelse paa Papiret. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Foreningens Ledelse mener at kæmpe for en god Sag og gør det ud fra rene Motiver. Men det er saa blot beklageligt, at de Midler, den har taget i sin Tjeneste — jeg tænker her særlig paa en Plakat, der findes opslaaet paa mangfoldige Steder —, ingenlunde kan gives samme Betegnelse, som Motiverne nylig fik.

Den Henvendelse, som man har foretaget til Landstingsudvalget, og som findes som Bilag til dette Udvalgs Betænkning, er derimod i formel Henseende ganske uangribelig. Jeg tror dog ikke, at der er nogen, der kunde tænke sig at udskyde Straffelovens Vedtagelse for at afvente Resultatet af en Agitation, hvis Midler er saa vildledende, som Tilfældet er, og som sætter ind, efter at det i en Aarrække har staaet klart, at der i Rigsdagen var Flertal for en Afskaffelse af Dødsstraffen.

Med Hensyn til Ikrafttrædelsesloven skal jeg kun nævne, at Fængselsnævnets Sammensætning er ændret, saaledes at Forsorgselementet er optaget i Nævnet.

Endelig skal jeg efter Paalæg fra Udvalget nævne, at der indenfor dette har været rejst det Spørgsmaal, om det var muligt at udforme en Bestemmelse, der til-

stræbte en Slags Overgang fra den gamle til den nye Straffelov. Forholdet er jo det, at den nye paa en Række Punkter har mildere Straffebestemmelser, kortere Forældelsesfrister og lignende, og paa den anden Side har den ogsaa paa visse Punkter strengere Bestemmelser. Der er nu ingen Tvivl om, at jo nærmere vi kommer til den nye Lovs Ikrafttræden, jo stærkere vil den Paavirkning være, som denne sender forud. Tiltalemyndigheden vil neppe kort før en ny Lovs Ikrafttræden rejse Tiltale for et Forhold, der om kort Tid vilde være strafrit, og Domstolene vil ved deres Bedømmelse under samme Forhold naturligvis paavirkes af den kommende mildere Lov.

Jeg skal nævne et Eksempel, jeg kunde tænke mig vilde blive praktisk. I Straffeloven af 1866 har man en ret automatisk Stigning for gentaget Tyveri, og endvidere er der i Praksis derovenpaa bygget dette, at Straffen for et Tyveri almindeligvis, naar ikke særlige Omstændigheder gør sig gældende, er strengere end den, der er Manden senest idømt. Man vil altsaa anlægge den Betragtning, at naar Manden nu gør sig skyldig i en Række Indbrudstyverier, og han sidst har haft 3 Aars Tugthus, skal han nu have 4. Her vil jeg mene, at den mildere Lov vil kunne øve sin Paavirkning, og at man, hvis man ved en Betragtning af den nye Lov kommer til det Resultat, at Manden nu vil blive dømt adskilligt mildere, vil anse sig befojet til i dette Tilfælde at gaa ned til det lovbestemte Minimum.

Dette vil ikke i alle Tilfælde være tilstrækkeligt, og derfor vil der ogsaa blive Plads til en Indgriben fra Benaadningsinstitutionens Side med et tilsvarende Formaal. Jeg tror, man fra alle Sider har været enig om, at dette er rigtigt og ønskeligt. Man kan jo paa den anden Side ogsaa tænke sig, at en strengere Bedømmelse kan komme til at øve nogen Indflydelse; men her maa man vel tage sig i Agt for den gamle Sætning om, at man ikke giver de strengere Love tilbagevirkende Kraft.

Efter en kort Drøftelse i Udvalget blev man klar over, at en almindelig Bestemmelse ikke kunne udformes, men at Spørgsmaalet om en Overgang maatte overlades til Tiltalemyndigheden, Domstolene og Benaadningsmyndigheden, og derfor blev Tanken opgivet; men der var fra alle Sider Enighed om, at den Udvikling, jeg har skitseret, kan og bør finde Sted, og heri antager jeg, at den højtærede Minister vil være enig.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i dette Ting.